

2. Povolaní (pre dospelých)

Vykročiť do neznáma a prijať účasť na dobrodružstve

Najväčším nebezpečenstvom dospelých je to, že sa zaoberajú povolaním svojich detí a nie svojím povolaním. Lebo často považujú otázky povolania za otázku nejakej rozhodujúcej voľby v mladosti. Čo si vyvolíš, tým budeš.

Na jednej strane nikto neprotestuje proti tomu, že mladosť má v sebe niektoré výsostne dôležité momenty, ktoré môžu dlhodobo i celoživotne poznačiť človeka, vytvoriť isté straty, ktoré sa už nikdy, alebo len veľmi zriedkavo, nedajú nahradiť. Na druhej strane je však potrebné definitívne skončiť s predstavou, že otázka povolania je len otázkou mladosti.

Rozlúčiť sa s touto predstavou nás veľmi rezolútne pobáda súčasný svet. Skončila doba, v ktorej trvalé a fixné zamestnanie v jednom obore bolo cnostným javom a fluktuanti boli považovaní za nezodpovedných ľudí. So všetkými pozitívami i negatívami tejto situácie, ktoré tu nechceme rozoberať, je potrebné si uvedomiť, že dnešný život je aj v dospelosti vystavený stále novým a novým výzvam. Inými slovami, naša doba je dynamická a ponúka nám veľké možnosti, otvára pred nami nové priestory.

V takejto dobe nesmierne trpí naša kresťanská viera, ktorú sme si zafixovali ako súbor nemeniteľných právd. A ak sa v mnohých veciach učíme a hľadáme nové priestory, nové spôsoby, tak v oblasti viery často zostávame fixní, bez fantázie a odvahy, bez hľadania novej spirituality, ktorá by bola schopná predstaviť vieru ako niečo svieže, živé a dôležité pre život

Všimnime si život apoštolov, ktorí zaiste prežili chvíľu prvého povolania, ale nezabúdajme na to, že toto ich povolanie sa formovalo roky v spoločenstve s Ježišom. Ježiš si povoláva a formuje. Aj my sme boli povolaní a sme teraz vo formácii. S Ježišom zažívame mnohé skutočnosti a naše povolanie byť učeníkmi a nasledovníkmi Krista, ktorý nás postupne môže použiť ako apoštolov, ako tých, ktorí budú ohlasovať jeho evanjelium – to je otázka nášho povolania. Mala by byť stále živá a aktívna.

Mojžiš a Eliáš

Chcel by som vás dnes pozvať na horu Tábor, kde Ježiš vystúpil a vzal tam svojich najbližších. Rozprával sa o tom pred ich očami s dvomi postavami Starého zákona: s Mojžišom a Eliášom. Zastavme sa teda pri prvej skutočnosti, lebo tieto dve postavy nám môžu veľa povedať o tom, čo znamená prežívať dynamiku povolania.

10 Teraz chod', posielam ťa k faraónovi. Vyved' môj ľud, Izraelitov, z Egypta!" 11 Mojžiš však povedal Bohu: „Ktože som ja, aby som šiel k faraónovi a vyviedol Izraelitov z Egypta?" (Ex 3,10-11)

Tento verš nás privádza do dialógu, v ktorom Pán povoláva Mojžiša na veľkú misiu v prospech svojho ľudu. V povolání Mojžiša nám Písmo jasne hovorí, že tu ide o povolanie, ktoré Mojžiš dostáva v dospelom veku. Vieme o jeho mladosti, ako sa už vtedy rozhodol stať na strane svojho ľudu, ale jeho snahy stroskotali a on trávi dlhé roky v madiánskom kraji, tu pasie ovce 40 rokov. Čas, ktorý vyjadruje ľudský život, jedno pokolenie. Mojžišove povolanie, podobne, ako to budeme vidieť u Eliáša, nám hovorí, že Boh nepovoláva len v mladosti. Zároveň nám však zvyrazňuje prvú veľkú prekážku, ktorú v sebe máme: na niektoré veci sa už necítíme. Mojžišova bezradná otázka je začiatkom jeho nedôvery a odmietania tejto misie, ktorá sa potom tiahne v dlhom dialógu – lepšie v Božom monológ, ktorým Mojžišovi s veľkou trpezlivosťou vysvetľuje, ako môže prekonať svoje obmedzenia. Meditácia nad Mojžišovým povolaním, tak ako je opísané v Ex 3-4, je veľkou inšpiráciou pre každého kresťana vo vyššom veku. Vidíme v nej na jednej strane veľkú Božiu naliehavosť, v ktorej Pán žiada, aby sme mali dôveru, na druhej strane môžeme zbadáť aj veľkú nežnosť a ľudskosť, pomocou ktorej Pán Mojžiša povzbudzuje. Nehovorí mu, že mu odníme jeho limity, ale upozorňuje ho na to, že limity prekoná pomocou svojho brata Árona. Aj toto v sebe skrýva veľkú symboliku. Boh nepovoláva len osamelých hrdinov, ale Božie povolanie opiera aj o spoluprácu s bratmi a sestrami.

Ako často sa aj my vyhovárame, že už nie sme schopní alebo vhodní, že nevieme hovoriť a pod. Pán má pre nás dve odpovede: dôveruj a obzri sa okolo seba, tam nájdeš bratov, sestry, ba i mladých, ktorí sa stanú tvojimi ústami. Len sa nechaj povolať – znovu, a aj v tomto veku.

Druhá postava, ktorá bola povolaná do Božej služby je prorok Eliáš. Prežil toho veľa, vyhnanstvo na púšti, život v exile u chudobnej vdovy, víťazstvo na Karmele, otvorenie neba, ktoré dalo dážd'. Mohli by sme si povedať, že mal život, v ktorom nasledoval Pána, v jeho mene hovoril, pre neho trpel. A predsa, prišlo nové povolanie na Horebe:

„Čo tu robíš, Eliáš?" Odpovedal: „Plný som horlivosti za Pána, Boha zástupov. Ved' synovia Izraela opustili tvoju zmluvu, tvoje oltáre zborili a tvojich prorokov pobili mečom! Ja sám som ostal a za mojím životom sliedia, chcú mi ho vziať." Pán mu povedal: „Vstaň, vráť sa svojou cestou."

Postava proroka Eliáša nám ukazuje muža, ktorý dlhé roky pracoval pre Pána, ale napokon stratil zmysel všetkého. Predstavuje nám druhé nebezpečenstvo, ktoré hrozí kresťanovi, a pre ktoré potrebuje prežívať vo svojom živote viaceré povolania, nové stretnutia, nové výzvy. Eliáš opakuje Pánovi svoje naučené frázy, hovorí mu svoju víziu, v ktorej napríklad prehlasuje, že verný Pánovi zostal iba on sám. Z Božej odpovede však vysvitá, že to vôbec nie je pravda. Pán má 7-tisíc mužov, ktorí nesklonili kolená pred Bálom. Pre nové Božie povolanie sú veľkým nebezpečenstvom naše rutiny, presvedčenia, naše opakované frázy a náš pesimistický pohľad na život.

Mojžiš a Eliáš. Dve postavy, ktoré nám poukazujú na to, čo znamená byť znovu povolanými v staršom veku. Iste, v čase mladosti človek odpovedá radostnejšie, plnší nádeje, v sile, v optimizme. Ale každé opravdivé povolanie pokračuje a Boh čaká naše odpovede v hociktorom veku.

Don Cagliero

Odpovede na povolanie môžu byť nezriedka ťažké. Ale v každom rozhodovaní by napokon mala zvíťaziť osoba, s ktorou kráčame, a nie cesta, na ktorú na vydávame. Vo chvíľach, keď sa rodila saleziánska spoločnosť, je krásnym príkladom don Giovanni Cagliero, vtedy 21-ročný. Bol veľmi citlivý na dobu, v ktorej žil, a mníšsky život pre neho nebol nijak príťažlivý. Podľa záznamov saleziánskeho kronikára dona Lemoyna výsledok jeho rozpačitého váhania sa skončil v slovách:

„Mnich alebo nemnich, aj tak je to to isté. Som rozhodnutý, ako som vždy bol, nikdy neopustiť dona Bosca.“

Povolanie je o osobe, s ktorou kráčame. V prípade dona Cagliera to bol don Bosco a jeho životný štýl, ktorý reprezentoval Krista, milujúceho mladých. Ak sme všetci povolani zamýšľať sa nad naším povolaním, pýtajme sa, či sme zostali s donom Boscom, či rozmyšľame ako on, či konáme ako on, primerane nášmu veku a našim možnostiam.

Prameň, ktorý omladzuje

Zo všetkého, čo sme si povedali, je zrejmé, že náš vek nesmie byť prekážkou povolaniu. Ak by sme predsa len trvali na tom, že povolanie je záležitosťou mladosti, tak prijmime pápežove slová, ktoré adresoval Cirkvi, teda každému jednému z nás:

Mladosť je skôr stav srdca než vek. A teda starobylá inštitúcia, akou je Cirkev, sa v rozličných fázach svojich veľmi dlhých dejín môže obnovovať a znova sa stať mladou. Vskutku, v najtragickejších chvíľach svojich dejín sa cíti povolaná vrátiť sa k podstate svojej prvej lásky. (EG 34)

Návrat k prvej láske je dôležitým faktorom mladosti a otvorenosti. Nesmieme podľahnúť pokušeniu, že stratíme nadšenie, pretože už nepočúvame Pánovo volanie vedieť riskovať z viery, dávať všetko bez ohľadu na nebezpečenstvá; môžeme podľahnúť pokušeniu, že začneme vyhľadávať falošné svetské istoty. (por. 37) A tak úplne do našej saleziánskej duše hlas Cirkvi hovorí: Kto z nás už nie je mladý vekom, potrebuje príležitosti, aby zblízka počul hlas a podnety mladých; „blízkosť totiž vytvára podmienky na to, aby Cirkev bola priestorom na dialóg a vydávanie svedectva o bratstve, ktoré fascinuje“. (EG 38)

Aj my dnes sme povolaní – objavovať cesty k mladým a spolu s nimi cesty do budúcnosti.

- Ako je to s tvou flexibilitou a pružnosťou ? (Indikátor: koľkokrát sa ospravedlňuješ svojim vekom?)
- Je tvoje zmýšľanie mladé alebo staré?
- Hľadáš, čo by si ešte mohol spraviť pre mladých alebo už len konštatuješ, že si voľakedy už toho spravil dosť?